

Όλα ξεκίνησαν από έναν χώρο που επρόκειτο να γίνει ένα από τα σύμβολα του ισπανικού εργατικού κινήματος, το καναδικό εργοστάσιο «LaCanadiense» που ήταν το «λαϊκό» όνομα της Εταιρίας Ατμοκίνησης, Ηλεκτρικού και Ενέργειας της Βαρκελώνης. Η εταιρία αυτή συγκροτήθηκε από ξένες οικονομικές μονάδες και κεφάλαια και ήταν υπεύθυνη για την ηλεκτρική ενέργεια στη Βαρκελώνη.

Κάποια στιγμή, ανακοινώθηκε μείωση μισθών και πριν αρχίσουν οι διαμαρτυρίες των εργατών απολύεται μια ομάδα από αυτούς. Στις 5 Φεβρουαρίου 1919, ξεσπά απεργία σε μια σειρά τομείς της εταιρίας και οι απεργοί ζητούν αύξηση μισθών, αναπροσαρμογή αμοιβών και δωρο. Το ίδιο γίνεται και στην υφαντουργία όπου αρχίζουν απεργία 20.000 εργαζόμενοι.

Γίνονται συλλήψεις και φυλακίσεις απεργών, ενώ εγκαινιάζεται και η αντίδραση της ένωσης των εργοδοτών. Όμως και σε άλλα εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρισμού, φυσικού αερίου και ενέργειας της περιοχής Βαρκελώνης αρχίζουν απεργίες αλληλεγγύης και η ολόκληρη η πόλη βυθίζεται στο σκοτάδι.

Στις 21 Φεβρουαρίου καταλαμβάνονται τα εργοστάσια από τις αρχές, αλλά η ενέργεια αυτή αντί να καθησυχάσει εξαγριώνει τους απεργούς εργάτες. Στη Βαρκελώνη κηρύσσεται κατάσταση πολιορκίας.

Στις 6 Μαρτίου, η στρατιωτική διοίκηση επιστρατεύει τους εργαζόμενους και υπαλλήλους της «LaCanadiense» και άλλων εταιριών

Αλλά όμως, σε άλλα εργοστάσια όπως Bosch και Martinez Anido, η εργοδοσία αρνείται να απελευθερώσει όσους είχαν καταδικαστεί κάτω από το στρατιωτικό νόμο και στις 24 Μαρτίου έγινε νέα απεργία, όχι μόνο στη «LaCanadiense», αλλά και σε άλλα εργοστάσια της Βαρκελώνης. Κηρύσσεται ξανά στρατιωτικός νόμος και στρατιωτικά σώματα διασχίζουν τους δρόμους της πόλης, ανοίγοντας ακόμα και πυρ σε κάθε ύποπτη κίνηση. Ξεσπούν απεργίες αλληλεγγύης στη Λερίδα, τη Μαδρίτη, την Κορούνια, τη Βαλέντσια, και αλλού. Αλλά και οι στρατιωτικοί δεν υποχωρούν και αναγκάζουν τον κυβερνήτη και τον επικεφαλής της αστυνομίας να φύγουν από τη Βαρκελώνη. Οι απεργοί μένουν αμετακίνητοι στις θέσεις και τα αιτήματά τους μέχρι που στις 3 Απριλίου, η κυβέρνηση δημοσιεύει ένα διάταγμα με το οποίο καθιερώνεται η εργάσιμη ημέρα 8 ωρών σε όλο το κράτος από τον Οκτώβριο του ίδιου χρόνου. Η απεργία τερματίζεται στις 14 Απριλίου 1919 με νίκη των απεργών.

* Από το βιβλίο των Castineiras Munoz και Dominguez Martin-Sanchez «Ένας αιώνας εργατικών αγώνων στην Ισπανία», Εκδόσεις Meesnger, Μπιλμπάο 1971. Μετάφραση «Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης», Μελβούρνη, 18/9/2005